

Arrest

nr. 259 394 van 16 augustus 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. VANNEUVILLE
Catharina Lundenhof 9/13
2660 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 april 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 maart 2021 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 april 2021 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat V. VANNEUVILLE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 november 2018 dient de verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, bij het Belgisch consulaat te Casablanca (Marokko) een aanvraag in voor een visum D (lang verblijf) in het kader van gezinshereniging met zijn Belgische echtgenote, mevrouw B. K.. Op 19 april 2019 wordt deze visumaanvraag goedgekeurd.

Op 3 mei 2019 komt de verzoeker de Schengenzone binnen en op 19 juli 2019 wordt hij in het bezit gesteld van een F-kaart.

Bij brief van 7 juli 2020 van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) en door de stad Antwerpen op 9 juli 2020 aangetekend verzonden werd de verzoeker op de hoogte gebracht van het feit dat er een onderzoek loopt met betrekking tot zijn verblijfsrecht "volgens artikel 42 quater, §1, 4°, van de Vreemdelingenwet". Hij werd hierin gevraagd om overeenkomstig artikel 42 quater, §5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) nieuwe bewijsdocumenten over te maken met betrekking tot artikel 42 quater, §1, derde lid, van de Vreemdelingenwet, met betrekking tot artikel 42 quater, § 4 van de Vreemdelingenwet en met betrekking tot artikel 42 quater, § 4, vijfde lid van de Vreemdelingenwet. De verzoeker werd tevens gevraagd om een recent OCMW-attest voor te leggen en de Dienst Vreemdelingenzaken zo spoedig mogelijk op de hoogte te brengen van alle relevante wijzigingen in zijn situatie.

Op 13 augustus 2020 maakt de verzoeker stukken over.

Op 1 maart 2021 neemt de gemachtigde de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker ter kennis wordt gebracht met een aangetekende brief van 2 maart 2021. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

"(...)

In uitvoering van artikel 42 quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: F. (...)

Voorna(a)m(en): H. (...) Nationaliteit: Marokko Geboortedatum: (...).1981 Geboorteplaats: O. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

Reden van de beslissing:

Betrokkene bewam het verblijfsrecht als familielid van een Belgische, na een binnenkomst met een visum gezinshereniging op 3.05.2019. Betrokkene werd daarop op 28.06.2019 in het bezit gesteld van een bijlage 15 en op 19.07.2019 van een F-kaart. Hij bewam dit verblijfsrecht op basis van zijn huwelijk met een Belgische nl. B., K (...)(xxx). Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd.

Overeenkomstig de gegevens van het rijksregister is betrokkene officieel sinds 2.05.2020 niet meer gezamenlijk gevestigd met zijn echtgenote. Het verslag samenwoning dd.11.02.2020 bevestigt dat het koppel niet meer samenwonend is. Overeenkomstig art. 42 quater, §1,4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden. Om overeenkomstig dit wetsartikel een rechtmatig einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij per brief van 9.07.2020, die hem aangetekend werd bezorgd, verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Daarop legde betrokkene volgende documenten voor.

- *Een brief van zijn raadvrouw dd. 13.08.2020*
- *Attesten betreffende het volgen van Nederlandse les*
- *Een attest van inburgering dd. 21.04.2020*
- *Bewijzen van tewerkstelling van G (...) C. en G. (...) NV*
- *Brieven van het parket waaruit blijkt dat beide ex-partners klacht hebben ingediend tegen elkaar, de wederzijdse klachten werd geseponneerd wegens onvoldoende bewijzen*
- *Een huurcontract op naam van betrokkene*
- *Attest van het ocmw 24.07 2020 waarin is opgenomen dat betrokkene tot op datum van het attest geen ocmw-steun heeft genoten.*

Vooreerst wat betreft de brief van de raadvrouw van betrokkene waarin wordt aangehaald dat betrokkene en zijn echtgenote weliswaar op verschillende adressen wonen, maar nog steeds gehuwd zijn, dat betrokkenen aan hun problemen werken en het derhalve voorbarig is om het verblijfsrecht van betrokkene te beëindigen. Uit het dossier blijkt dat de eerste melding dat het koppel uit elkaar is, dateert van 22 januari 2020. Dat is intussen van meer dan 1 jaar geleden. Het koppel is intussen nog niet gescheiden, maar ze hebben zich kennelijk ook niet verzoend. Betrokkenen wonen immers nog steeds apart en nergens uit het dossier blijkt dat ze zich hebben verzoend. Vandaar dat overeenkomstig art. 42

quater, §1,4° wel degelijk een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van mijnheer. Dit stukje van de wet bevat immers 3 redenen waarom een verblijfsrecht kan beëindigd worden, ofwel omdat het huwelijk ontbonden is, ofwel omdat de wettelijke samenwoning werd beëindigd ofwel omdat er geen gezamenlijke vestiging meer is. In deze moet worden vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is.

Verder moet worden vastgesteld dat betrokkene niet onder de uitzonderingsgronden valt overeenkomstig art. 42 quater, §4,1° van de wet van 15.12.1980. Het huwelijk werd afgesloten op 11.07.2018. Toen het koppel dus uiteindelijk ook officieel op 2.05.2020 op verschillende adressen ging wonen, was er helemaal geen sprake van ten minste 3 jaar huwelijk waarvan 1 jaar in het Rijk. Van gemeenschappelijk kinderen is nergens sprake vandaar dat evenmin de andere uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42 quater, §4, 2°, 3° van toepassing zijn.

Uit de brief van de raadvrouw en de brieven van het parket blijkt wel dat de partners elkaar beschuldigd hebben van intra-familiaal geweld, echter er werd geen enkel bewijsstuk voorgelegd waaruit we kunnen opmaken welke de concrete toedracht was. Het enige wat ter staving daarvan werd voorgelegd zijn de brieven van het parket, aan beide partners, waarin te kennen wordt gegeven dat geen van de wederzijdse klachten worden weerhouden bij gebrek aan bewijs. Op basis van enkel die brieven kan verder geen inschatting worden gemaakt en kan dus geen toepassing gemaakt worden van de uitzonderingsgrond.

Tot slot dient overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid alvorens het verblijfsrecht te beëindigen rekening te worden gehouden met de volgende humanitaire elementen: nl. de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie, alsook de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Vooreerst wat betreft betrokkene's leeftijd kan niet gesteld worden dat hij bijzonder jong is of van een bijzonder hoge leeftijd, waardoor het nemen van deze beslissing inhumain zou zijn. Wat betreft de duur van het verblijf van betrokkene in België, kan evenmin worden vastgesteld dat dit verblijf dusdanig lang is, dat het beëindigen van het verblijfsrecht inhumain zou zijn. Betrokkene is aangekomen in België op 2.05.2019. Dat maakt dat hij minder dan 2 jaar in België verblijft. Dat is uiterst kort, zeker in relatie tot zijn leeftijd. Het grootste deel van zijn leven heeft hij elders doorgebracht. Wat betreft zijn gezondheid heeft betrokkene ons geen enkel bewijsdocument overgemaakt waaruit zou kunnen blijken dat zijn medische situatie zorgwekkend is en dus deze beslissing zou kunnen beïnvloeden. Zijn gezinssituatie werd hierboven reeds besproken. Alhoewel mijnheer nog gehuwd is met zijn echtgenote, lijkt er geen sprake van een verzoening, vormt mijnheer geen gezinscel meer met mevrouw. Er is nergens sprake van een nieuwe gezinssituatie en al helemaal niet van gemeenschappelijke minderjarige kinderen. Vandaar dat ook de gezinssituatie geen beletsel vormt voor het beëindigen van het verblijfsrecht van betrokkene. Wat betreft betrokkene's economische situatie blijkt dat mijnheer zich in België aardig uit de slag weet te trekken. Hij is er tot op heden in geslaagd regelmatig te werken en een voldoende inkomen te verwerven zodat hij geen beroep hoeft te doen op sociale bijstand. De aard van zijn tewerkstelling laat echter niet toe vast te stellen dat het om iets bijzonders gaat, zowel voor mijnheer als voor de Belgische samenleving. Uit werken gaan wordt niet beschouwd als een uitzonderlijke graad van integratie of een bijzondere verwezenlijking, waardoor het verblijfsrecht zou kunnen verder gezet worden. Uit werken gaan is eerder de gewone gang van zaken of manier om in het eigen levensonderhoud te kunnen voorzien. Niets sluit uit dat mijnheer ook elders aan de slag kan en dus in zijn eigen levensonderhoud kan voorzien. Wat betreft betrokkene's sociale en culturele integratie werden vermoedelijk de bewijsstukken voorgelegd waaruit blijkt dat hij een aantal modules heeft gevolgd om het Nederlands te leren en de integratiecursus heeft afgemaakt. Voor gezinsleden van Belgen en EU-burgers is dit een wettelijke verplichting. Betrokkene heeft met de bewijsstukken dus aangetoond een wettelijke verplichting te zijn nagekomen, maar ook niet meer dan dat. Het volgen van de verplichte inburgering kan bezwaarlijk als een uitzonderlijke graad van integratie worden beschouwd. Ten slotte is er dan nog de band van betrokkene met zijn lang van origine. Gezien zijn leeftijd en de korte duur dat hij intussen in België heeft doorgebracht, is het redelijk te stellen dat hij nog voldoende vertrouwd is met zijn moedertaal, met de gebruiken en de levenswijze van zijn land van origine, alsook met zijn familie en vrienden/kennissen aldaar om bij een terugkeer opnieuw gemakkelijk aansluiting te kunnen vinden in de samenleving.

Gezien het geheel van al deze overwegingen wordt het verblijfsrecht beëindigd overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° (...)."

2. Over de rechtspleging

De verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van "artikel 42quater, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet", van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

"Artikel 42quater van de vreemdelingenwet stelt het volgende (eigen onderlijning):

§ 1 In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden ..., het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk;

6° de minister of zijn gemachtigde trekt het verblijf van de begeleide of vervoegde burger van de Unie overeenkomstig artikel 44 in

Art. 42 quater van de vreemdelingenwet geeft duidelijk aan dat er een einde KAN gesteld worden aan het verblijf maar niet dat de Dienst Vreemdelingenzaken het verblijf MOET intrekken. Het is bijgevolg voor verzoeker ook niet duidelijk waarom er een einde gesteld wordt aan zijn verblijf vermits verweerder wel verwijst naar het betreffende artikel maar niet aangeeft waarom hij afwijkt van de mogelijkheid om het verblijf niet in te trekken.

Er moet bovendien vastgesteld worden dat het Hof van Justitie in zijn vaste rechtspraak meermaals heeft aangegeven dat een echtgenoot van een burger van de Unie niet duurzaam samen moet wonen om een afgeleid verblijfsrecht te hebben. Dat wil dus zeggen dat er geen einde kan gesteld worden aan het verblijf zolang het huwelijk niet als ontbonden kan worden beschouwd en dus niet door een bevoegde instantie is uitgesproken wat niet het geval is bij echtgenoten die feitelijke gescheiden leven, ook als zij voornemens zijn zich later uit de echt te laten scheiden.

HvJ C-267/86 van 13 februari 1985, Aissatou Diatta tegen Deelstaat Berlijn

§ 20. Hieraan moet worden toegevoegd, dat het huwelijk niet als ontbonden kan worden beschouwd, zolang de echtscheiding niet door de bevoegde instantie is uitgesproken.

Dit is niet het geval bij echtgenoten die enkel gescheiden leven, ook wanneer zij voornemens zijn zich later van echt te laten scheiden.

§ 22. Mitsdien moet op de vragen van het Bundesverwaltungsgericht worden geantwoord, dat de gezinsleden van een migrerend werknemer, in de zin van artikel 10 van verordening nr. 1612/68, niet duurzaam bij hem moeten wonen om een recht van verblijf krachtens deze bepaling te hebben; artikel 11 van deze verordening verleent niet een recht van verblijf dat een zelfstandig karakter heeft ten opzichte van dat bedoeld in artikel 10.

HvJ C-40/11 van 8 november 2012 -Yoshikazu Iida tegen Stadt Ulm

§ 58. Het Hof heeft in het kader van de aan richtlijn 2004/38 voorafgaande Unierechtelijke handelingen reeds vastgesteld dat het huwelijk niet als ontbonden kan worden beschouwd, zolang de echtscheiding niet door de bevoegde instantie is uitgesproken en dat dit niet het geval is bij echtgenoten die enkele gescheiden leven, ook wanneer zij voornemens zijn zich later uit de echt te laten scheiden, zodat de echtgenoot niet duurzaam bij de burger van de Unie moet wonen om een afgeleid verblijfsrecht te hebben (zie arrest van 13 februari 1985, Diatta, 267/83, Jurispr. blz. 567, punten 20 en 22).

HvJ C-244/13 van 10 juli 2014, Ewaen Fred Ogieriakhi tegen Minister for Justice and Equality, Ierland, Attorney General, An Post

§ 37. In dat verband zij erop gewezen dat het Hof heeft geoordeeld dat het huwelijk niet als ontbonden kan worden beschouwd zolang de echtscheiding niet door de bevoegde instantie is uitgesproken en dit niet het geval is bij echtgenoten die enkel gescheiden leven, ook wanneer zij voornemens zijn zich later van echt te laten scheiden, zodat de echtgenoot niet duurzaam bij de burger van Unie moet wonen om een recht van verblijf krachtens die bepaling te hebben (arresten Diatta, 267/83, EU:C:1985:67, punten 20 en 22, en lida, C-40/11, EU:C:2012:691, punt 58).

HvJ C-115/15 van 30 juni 2016 - Secretary of State for the Home Department tegen NA, in tegenwoordigheid van Aire Centre

§47. Dat voorstel voor een richtlijn verduidelijkt in deze context dat met deze voorgenomen bepaling, die artikel 13, lid 2, van richtlijn 2004/38 is geworden, wordt beoogd een zekere rechtsbescherming te bieden voor derdelanders wier verblijfsrecht samenhangt met de familieband die door het huwelijk bestaat, en die hierdoor het slachtoffer zouden kunnen worden van chantage in het kader van de echtscheiding, en dat een dergelijke bescherming slechts noodzakelijk is in het geval van een onherroepelijk uitgesproken echtscheiding, aangezien in geval van feitelijke scheiding het verblijfsrecht van de echtgenoot-derdelander helemaal niet wordt aangetast.

Bovendien maakt het Grondwettelijk Hof een duidelijk onderscheid tussen het effectief, wettelijk gescheiden zijn en het gescheiden leven, zie Grondwettelijk Hof 121/2013 van 26 september 2013:

B.36.8. Om in overeenstemming te zijn met artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2004/38/EG, zoals uitgelegd door het Hof van Justitie, dient artikel 42ter van de wet van 15 december 1980 derhalve zo te worden geïnterpreteerd dat de zinsnede « of [er] [...] geen gezamenlijke vestiging meer [is] » niet slaat op de in die bepaling bedoelde echtgenoot of partner, wat overigens ook blijkt uit het gebruik van het woord « of », maar enkel op de andere familieleden die een verblijfsrecht in het kader van gezinshereniging hebben verkregen.

De redenering van het Grondwettelijk Hof dient eveneens doorgetrokken worden voor artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, mede gelet op de vaste rechtspraak van het Hof van Justitie.

Op moment van de bestreden beslissing was er geen sprake meer van een gezamenlijke vestiging doch zijn partijen nog wel getrouwd! Hier houdt de verwerende partij geen rekening mee.

Door een einde te stellen aan het verblijf van verzoeker die feitelijk gescheiden is maar er nog geen uitspraak is van een bevoegde rechter, gaat verweerder in tegen de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie en het Grondwettelijk Hof.

Besluit

De verwerende partij maakt zich in de bestreden beslissing schuldig aan een schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, schending van artikel 42quater §1, 4° van de vreemdelingenwet, schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel

Bijgevolg is dit middel ernstig."

3.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (*cf.* RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven, in rechte en in feite, aangeven op grond waarvan deze genomen is. *In casu* is hieraan voldaan.

Zo verwijst de bestreden beslissing uitdrukkelijk naar artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Tevens bevat de bestreden akte een motivering in feite, met name dat het verblijf van de verzoeker wordt beëindigd nu er geen gezamenlijke vestiging met zijn Belgische echtgenote meer is. De gemachtigde geeft aan dat de verzoeker het verblijfsrecht bekwaam als echtgenoot van mevrouw B.K., die de Belgische nationaliteit heeft, maar dat de situatie inmiddels is gewijzigd, nu uit het rijksregister blijkt dat de verzoeker sinds 2 mei 2020 niet meer gezamenlijk gevestigd is met zijn echtgenote en het verslag samenwoning van 11 februari 2020 bevestigt dat het koppel niet meer samenwonend is. Verder motiveert de gemachtigde dat uit het dossier blijkt dat de eerste melding dat het koppel uit elkaar is, dateert van 22 januari 2020, wat meer dan één jaar geleden is, dat het koppel intussen nog niet gescheiden is, maar ze zich kennelijk ook niet hebben verzoend en nog steeds apart wonen. De gemachtigde stelt vervolgens op een uitgebreid gemotiveerde wijze vast dat de uitzonderingsgronden van artikel 42^{quater}, § 4, van de Vreemdelingenwet niet op de verzoeker van toepassing zijn en motiveert eveneens uitdrukkelijk omtrent het bepaalde in artikel 42^{quater}, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet.

De verzoeker betoogt dat artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet duidelijk aangeeft dat er een einde “kan” worden gesteld aan het verblijfsrecht maar niet dat de Dienst Vreemdelingenzaken het verblijf “moet” intrekken. De verzoeker betoogt dat het niet duidelijk is waarom er een einde wordt gesteld aan zijn verblijf vermits de gemachtigde wel verwijst naar het toepasselijke wetsartikel, maar niet aangeeft waarom hij afwijkt van de mogelijkheid om het verblijf niet in te trekken.

Dat de gemachtigde het verblijfsrecht “kan” maar niet “moet” beëindigen, neemt echter niet weg dat artikel 42^{quater}, § 1, van de Vreemdelingenwet hem de bevoegdheid verleent om een einde te stellen aan het recht op verblijf van een familielid die niet langer gezamenlijk gevestigd is met de Belg die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer en in functie van wie het verblijfsrecht werd verkregen (*quod in casu*). Dat artikel 42^{quater}, §1, derde lid, van de Vreemdelingenwet, voorziet dat de gemachtigde bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf rekening moet houden “*met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong*” houdt enkel in dat deze elementen in rekening moeten worden genomen. Er is echter niet bepaald dat deze of gene elementen, die van humanitaire aard zijn, de gemachtigde op absolute wijze zouden verhinderen om een beëindigingsbeslissing te treffen. De gemachtigde beschikt dan ook over een ruime appreciatiebevoegdheid waarbij hij kan oordelen dat de humanitaire elementen, zoals bedoeld in artikel 42^{quater}, §1, derde lid, van de Vreemdelingenwet, niet voldoende gewichtig zijn om te verantwoorden dat het verblijfsrecht alsnog behouden wordt.

In de bestreden beslissing motiveert de gemachtigde dat de verzoeker zijn verblijfsrecht bekwaam op basis van zijn huwelijk met mevrouw B.K., die de Belgische nationaliteit heeft, maar dat zijn situatie intussen totaal gewijzigd is. De gemachtigde licht toe dat overeenkomstig de gegevens van het rijksregister blijkt dat de betrokkene officieel sinds 2 mei 2020 niet meer gezamenlijk gevestigd is met zijn echtgenote en het verslag van samenwoning van 11 februari 2020 bevestigt dat het koppel niet meer samenwonend is. Vervolgens motiveert de gemachtigde over het schrijven van de raadvrouw van de verzoeker van 13 augustus 2020 (waarin zij had aangehaald dat de verzoeker en zijn echtgenote

weliswaar op hetzelfde adres wonen, maar zij nog steeds gehuwd zijn, aan hun problemen werken en het voorbarig is om het verblijfsrecht te beëindigen) dat de eerste melding dat het koppel uit elkaar is dateert van 22 januari 2020, wat intussen meer dan één jaar geleden is, dat zij nog steeds apart wonen en nergens uit het dossier blijkt dat zij zich hebben verzoend. De gemachtigde geeft aan dat daarom wel degelijk een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht van de verzoeker en benadrukt dat artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet drie redenen bevat waarom het verblijfsrecht beëindigd kan worden ofwel omdat het huwelijk ontbonden is, ofwel omdat de wettelijke samenwoning werd beëindigd ofwel omdat er geen gezamenlijke vestiging meer is, en de verzoeker onder deze laatstgenoemde reden valt. De gemachtigde stelt vervolgens vast dat de uitzonderingsgronden van artikel 42^{quater}, § 4, van de Vreemdelingenwet niet op de verzoeker van toepassing zijn en houdt als volgt rekening met het bepaalde in artikel 42^{quater}, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet:

“Vooreerst wat betreft betrokkene leeftijd kan niet gesteld worden dat hij bijzonder jong is of van een bijzonder hoge leeftijd, waardoor het nemen van deze beslissing inhumain zou zijn. Wat betreft de duur van het verblijf van betrokkene in België, kan evenmin worden vastgesteld dat dit verblijf dusdanig lang is, dat het beëindigen van het verblijfsrecht inhumain zou zijn. Betrokkene is aangekomen in België op 2.05.2019. Dat maakt dat hij minder dan 2 jaar in België verblijft. Dat is uiterst kort, zeker in relatie tot zijn leeftijd. Het grootste deel van zijn leven heeft hij elders doorgebracht. Wat betreft zijn gezondheid heeft betrokkene ons geen enkel bewijsdocument overgemaakt waaruit zou kunnen blijken dat zijn medische situatie zorgwekkend is en dus deze beslissing zou kunnen beïnvloeden. Zijn gezinssituatie werd hierboven reeds besproken. Alhoewel mijnheer nog gehuwd is met zijn echtgenote, lijkt er geen sprake van een verzoening, vormt mijnheer geen gezinsscel meer met mevrouw. Er is nergens sprake van een nieuwe gezinssituatie en al helemaal niet van gemeenschappelijke minderjarige kinderen. Vandaar dat ook de gezinssituatie geen beletsel vormt voor het beëindigen van het verblijfsrecht van betrokkene. Wat betreft betrokkene economische situatie blijkt dat mijnheer zich in België aardig uit de slag weet te trekken. Hij is er tot op heden in geslaagd regelmatig te werken en een voldoende inkomen te verwerven zodat hij geen beroep hoeft te doen op sociale bijstand. De aard van zijn tewerkstelling laat echter niet toe vast te stellen dat het om iets bijzonders gaat, zowel voor mijnheer als voor de Belgische samenleving. Uit werken gaan wordt niet beschouwd als een uitzonderlijke graad van integratie of een bijzondere verwezenlijking, waardoor het verblijfsrecht zou kunnen verder gezet worden. Uit werken gaan is eerder de gewone gang van zaken of manier om in het eigen levensonderhoud te kunnen voorzien. Niets sluit uit dat mijnheer ook elders aan de slag kan en dus in zijn eigen levensonderhoud kan voorzien. Wat betreft betrokkene sociale en culturele integratie werden vermoedelijk de bewijsstukken voorgelegd waaruit blijkt dat hij een aantal modules heeft gevolgd om het Nederlands te leren en de integratiecursus heeft afgemaakt. Voor gezinsleden van Belgen en EU-burgers is dit een wettelijke verplichting. Betrokkene heeft met de bewijsstukken dus aangetoond een wettelijke verplichting te zijn nagekomen, maar ook niet meer dan dat. Het volgen van de verplichte inburgering kan bezwaarlijk als een uitzonderlijke graad van integratie worden beschouwd. Ten slotte is er dan nog de band van betrokkene met zijn lang van origine. Gezien zijn leeftijd en de korte duur dat hij intussen in België heeft doorgebracht, is het redelijk te stellen dat hij nog voldoende vertrouwd is met zijn moedertaal, met de gebruiken en de levenswijze van zijn land van origine, alsook met zijn familie en vrienden/kennissen aldaar om bij een terugkeer opnieuw gemakkelijk aansluiting te kunnen vinden in de samenleving.”

Aldus blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de gemachtigde wel degelijk op zeer concrete wijze heeft gemotiveerd waarom het verblijfsrecht van de verzoeker wordt beëindigd en waarom er geen elementen worden aangebracht die verantwoordend dat het verblijfsrecht alsnog behouden moet worden. De verzoeker maakt niet aannemelijk dat de geboden motieven niet afdoende zouden zijn in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, of van artikel 42^{quater}, §1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

3.2.2. Waar de verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, betreft zijn kritiek de tevens aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de

juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Ook het evenredigheidsbeginsel (ook het proportionaliteitsbeginsel genoemd), als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° (...);

2° (...);

3° (...);

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° (...).

6° (...).

(...)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2 (...)

§ 3 (...)

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd,

waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° (...);

3° (...);

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan."

In casu wordt toepassing gemaakt van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde houdt hierbij rekening met de in artikel 42quater, §1, derde lid, van de Vreemdelingenwet genoemde humanitaire elementen en gaat tevens na of de verzoeker het verblijfsrecht kan behouden gelet op het gestelde in artikel 42quater, §4, eerste lid, 1°, 2°, 3° of 4° van de Vreemdelingenwet.

Voor wat betreft de toepassing van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat deze bepaling concreet voorziet dat een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht van een derdelands familielid van een burger van de Unie binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf indien

"4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer,"

De verzoeker betoogt dat het Hof van Justitie in zijn rechtspraak meermaals heeft aangegeven dat een echtgenoot van een Unieburger niet duurzaam moet samenwonen om een afgeleid verblijfsrecht te hebben. Dit betekent dat er geen einde kan gesteld worden aan het verblijf zolang het huwelijk niet als ontbonden kan worden beschouwd en dus niet door een bevoegde instantie is uitgesproken wat niet het geval is bij echtgenoten die feitelijk gescheiden leven ook als zij voornemens zijn om later uit de echt te scheiden. De verzoeker verwijst en citeert in dit verband uit de arresten C-267/86 (sic); C-40/11, C-244/13 en C-115/15 van het Hof van Justitie. De verzoeker verwijst tevens naar het arrest van het Grondwettelijk Hof met nummer 121/2013 van 26 september 2013 en citeert punt B.36.8. en betoogt dat deze redenering ook moet worden doorgetrokken naar artikel 42quater van de Vreemdelingenwet. De verzoeker erkent uitdrukkelijk dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geen sprake meer was van een gezamenlijke vestiging maar benadrukt dat hij en zijn echtgenote nog steeds getrouwd zijn en de bestreden beslissing strijdig is met rechtspraak van het Hof van Justitie en het Grondwettelijk Hof.

Teneinde vast te stellen of voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie op verzoekers zaak van toepassing is, dient vooreerst te worden onderzocht of hij een beroep kan doen op het Unierecht.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker als derdelander zijn recht op gezinshereniging heeft erkend gezien als echtgenoot van een Belgische onderdaan. De Belgische onderdaan heeft geen gebruik gemaakt van het recht op vrij personenverkeer binnen de Unie, minstens blijkt dit niet uit de stukken van het administratief dossier. De verzoeker houdt dit trouwens ook niet voor.

Artikel 3, lid 1 van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) omschrijft de "begunstigden" ervan als "iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2, die hem begeleiden of zich bij hem voegen". De Burgerschapsrichtlijn voorziet uitsluitend in een afgeleid verblijfsrecht voor derdelanders die familielid zijn van een burger van de Unie in de zin van artikel 2, punt 2, van deze

richtlijn, wanneer laatstgenoemde zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend door zich te vestigen in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit heeft (zie in die zin HvJ (GK) 12 maart 2014, nr. c-456/12, punten 38 en 39, *O. en B.*; HvJ (GK) 12 maart 2014, nr. c-457/12, *S. en G.*, punt 34). Derlanders, die familieleden zijn van een Unieburger die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer, kunnen derhalve geen afgeleid verblijfsrecht ontlenen aan de richtlijn 2004/38/EG (zie: HvJ (GK) 12 maart 2014, nr. c-457/12, *S. en G.*, punt 34; HvJ (GK) 12 maart 2014, nr. c-456/12, punten 36 en 43). *In casu* staat niet ter discussie dat de verzoeker zich als derdelander heeft beroepen op de hoedanigheid van echtgenoot van een Belgische onderdaan, die zijn recht op vrij verkeer niet heeft uitgeoefend. De verzoeker kan zich derhalve niet beroepen op de Burgerschapsrichtlijn en dus ook niet op de door hem weergegeven rechtspraak van het Hof van Justitie aangaande de uitlegging van deze richtlijn of zijn voorlopers zoals verordening nr. 1612/68 van de Raad van 15 oktober 1968 betreffende het vrije verkeer van werknemers binnen de Gemeenschap. Evenmin kan de verzoeker zich beroepen op punt 36.8 van het arrest 121/2013 van het Grondwettelijk Hof, dat immers handelt over de interpretatie van artikel 42ter van de Vreemdelingenwet in het licht van artikel 13 van de Burgerschapsrichtlijn. Bij gebrek aan aanknopingspunt met de bepalingen van het Unierecht, is een interpretatie van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet overeenkomstig artikel 13 van de Burgerschapsrichtlijn, te dezen niet aan de orde.

De Raad kan enkel vaststellen dat artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet dus wel degelijk voorziet in een op de verzoeker toepasbare beëindigingsgrond van het verblijfsrecht indien “*er geen gezamenlijke vestiging meer [is]*”. Dit is een nationaalrechtelijk concept dat van toepassing is op derdelander-familieleden van statische Belgische onderdanen. Zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State, geen samenwonen, doch wel een minimum aan relatie tussen de echtgenoten (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407).

In de bestreden beslissing wordt aangegeven dat de verzoeker overeenkomstig de gegevens van het rijksregister officieel sinds 2 mei 2020 niet meer gezamenlijk gevestigd is met zijn echtgenote en dat het verslag samenwonen van 11 februari 2020 bevestigt dat het koppel niet meer samenwonend is. De gemachtigde stelt verder in de bestreden beslissing nog het volgende: “*Vooreerst wat betreft de brief van de raadvrouw van betrokkene waarin wordt aangehaald dat betrokkene en zijn echtgenote weliswaar op verschillende adressen wonen, maar nog steeds gehuwd zijn, dat betrokkenen aan hun problemen werken en het derhalve voorbarig is om het verblijfsrecht van betrokkene te beëindigen. Uit het dossier blijkt dat de eerste melding dat het koppel uit elkaar is, dateert van 22 januari 2020. Dat is intussen van meer dan 1 jaar geleden. Het koppel is intussen nog niet gescheiden, maar ze hebben zich kennelijk ook niet verzoend. Betrokkenen wonen immers nog steeds apart en nergens uit het dossier blijkt dat ze zich hebben verzoend. Vandaar dat overeenkomstig art. 42 quater, §1,4° wel degelijk een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van mijnheer. Dit stukje van de wet bevat immers 3 redenen waarom een verblijfsrecht kan beëindigd worden, ofwel omdat het huwelijk ontbonden is, ofwel omdat de wettelijke samenwonen werd beëindigd ofwel omdat er geen gezamenlijke vestiging meer is. In deze moet worden vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is.*”

De verzoeker erkent in zijn verzoekschrift dat hij feitelijk gescheiden is van zijn echtgenote en dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging en hij betwist niet dat uit het rijksregister blijkt dat hij reeds sinds 2 mei 2020 niet meer samenwoont met zijn echtgenote. De verzoeker betwist ook niet dat de eerste melding dat het koppel uit elkaar is, dateert van 22 januari 2020 en dat er inmiddels, meer dan één jaar later, nog geen verzoening is en zij nog steeds apart wonen.

Gelet op bovenstaande toont de verzoeker niet aan dat de gemachtigde op een kennelijk onredelijke, disproportionele of onzorgvuldige wijze zijn verblijfsrecht heeft beëindigd, noch toont hij aan dat de gemachtigde hierbij geen correcte toepassing zou hebben gemaakt van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel (= het proportionaliteitsbeginsel), of van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.3. Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien augustus tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. DE GEYTER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DE GEYTER

C. DE GROOTE